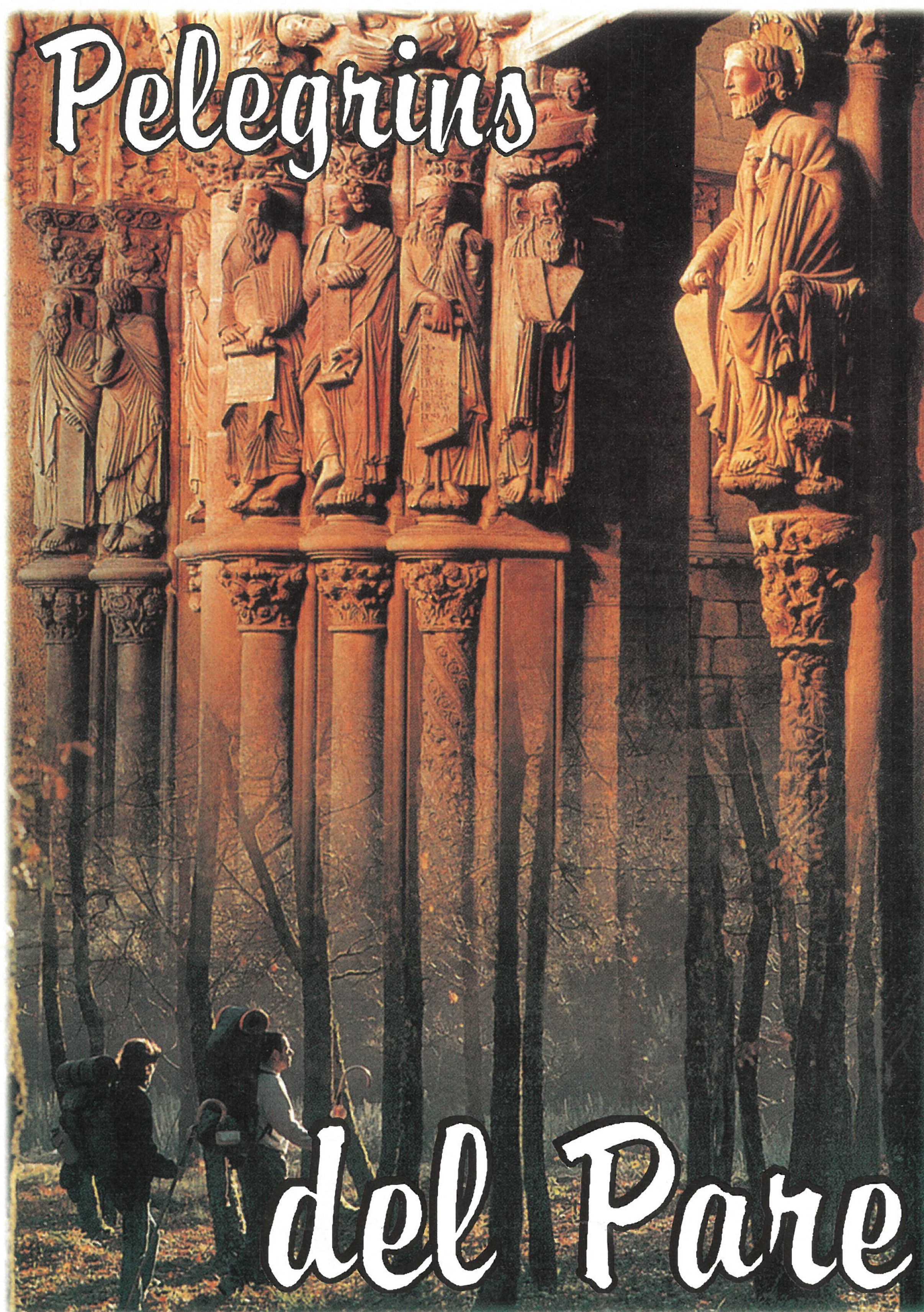
portal obert
revista del Seminari de Barcelona

Nº 65. JUNY 1999 SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA



CONTINGUT

PORTAL OBERT
Juny 1999. Nº 65

CONSELL DE REDACCIÓ
· Director:
Mn. Manuel Coronado
· Comunitat de La Sagrera
Artur Boardman
Agustí Salvador
· Comunitat del Sagrat Cor
Josep Torrente
David Remolar
· Comunitat de Sant Josep Oriol
Carles Muñiz
Miquel Àngel Guitián

Fotografia i maquetació
Josep Torrente

Impressió
Gràfiques Ossó, S.L.. T. 93 666 13 42

DL B-43509-86

http://www.arquebisbatbcn.es/arquebis/seminari/mksemina.htm

PELEGRINACIÓ DIOCESANA A SANTIAGO DE COMPOSTELA

presidida pel Cardenal Arquebisbe Ricard M. Carles

dia 28 de juliol

Sortida des de Barcelona a les 6h i arribada a La Corunya.

Dia 29 de juliol

Romandrem a La Corunya, i ens prepararem a emprendre la nostra peregrinació, des de la reflexió compartida, des de la celebració de l'Eucaristia i des de la festa amb els joves de la ciutat.

Dia 30 de juliol

1ª etapa:
La Corunya - Betanzos (20 kms)

Dia 31 de juliol

2ª etapa:
Betanzos - Curtis (23 Kms)

Dia 1 d'agost

3ª etapa:
Curtis - Ordes (25 Kms)

Dia 2 d'agost

4ª etapa:
Ordes - Sigueiro (17 Kms)

Dia 3 d'agost

5ª etapa:
Sigueiro - Monte del Gozo - Santiago (18 Kms)

ENCONTRE EUROPEU DE JOVES

Dia 4 d'agost

Ens trobem amb tots els joves que han arribat a Santiago i entrada conjunta a la Catedral.

Dia 5 i 6 d'agost

Aquests dies participarem en les catequesis i fòrums de debat i en la celebració de l'Eucaristia. Hi haurà exposicions de joves artistes, espectacles protagonitzats pels joves...

Dia 7 d'agost

Al matí participarem a les catequesis i a la tarda pujarem al Monte del Gozo, on viurem una Vetlla de pregària i una festa juvenil.

Dia 8 d'agost

Celebració de l'Eucaristia al Monte del Gozo i sortida cap a Barcelona.

ESTIU, TEMPS PER APROFUNDIR EN LA CULTURA DEL COR...

Estem a punt de començar les vacances acadèmiques, que no de Seminari, perquè l'opció de seguir el Senyor no admet cap parèntesi, doncs la vida cristiana, i en el nostre cas la vocació sacerdotal, no és un complement per a la nostra vida, sinó que és totalitzant i des d'aquesta opció per Crist i el ministeri, ens movem i som. El que fem és acollir amb ganes i alegria un nou ritme en el procés formatiu integral, doncs a més del necessari descans es poden dur a terme ocupacions, experiències i complements de formació que difícilment es poden fer amb prou amplitud durant els mesos del curs acadèmic.

La convivència amb la família, la integració més prolongada a les comunitats parroquials, l'apropament pràctic a la realitat de l'Església diocesana i universal participant en cursets i trobades, el contacte més directe amb la natura en les excursions, colònies i campaments, alguna experiència de treball, el cultiu d'activitats artístiques i d'afeccions en general, ofereixen al seminarista en temps de vacances oportunitats d'enriquiment personal, d'aprenentatge per administrar el temps lliure i la maduració cristiana i pastoral.

Cal donar gràcies a Déu per tot el que hem après durant el curs que acaba. A través de la vida al Seminari, vivint com a família sacerdotal, hem crescut plegats en les quatre dimensions bàsiques del procés formatiu (humana, espiritual, intel·lectual i pastoral) i així, dia rera dia, hem sentit la presència del Senyor que ens anava conduint i acompanyant a través dels diferents esdeveniments, perquè sabem i creiem que des de la fe, tot és converteix en història de salvació.

I cal agrair també al nostre Cardenal Arquebisbe Ricard M. Carles l'afecte i interès amb que va acompanyant la vida del Seminari fent present d'aquesta manera, i amb la seva sovintejada presència entre nosaltres, la importància del Seminari com a cor de la diòcesi. Això ens ha d'esperonar a tots, equip de formadors i seminaristes, a fer créixer i viure amb fidelitat la nostra vocació al servei de Crist i l'Església.

Les pàgines d'aquesta revista deixen constància de molts moments viscuts amb joia i il·lusió en la nostra vida del Seminari. Tot en definitiva perquè a través del dia a dia aprenguem a conèixer i estimar més a Jesucrist i així ho puguem transmetre als homes i dones del nostre món.

Invocant la protecció de la Mare de Déu de Montalegre, la de Sant Josep i la del Beat Josep M. Peris sobre tots nosaltres, amb afecte us beneeix

F. Prieto

Mn. Francesc Prieto, Pvre.
Rector

CRÒNICA GENERAL

Malgrat que comencen els nervis pels exàmens finals fóra bo de fer memòria de les activitats que hem anat desenvolupant al llarg d'aquest darrers mesos.

Com és habitual durant el temps de Quaresma vam tenir la Celebració Penitencial de Quaresma, la va presidir Mn. Manuel Homar, director espiritual del Seminari i l'acompanyaven els confessors ordinaris nomenats pel Sr. Cardenal: Mons. Francesc Muñoz, Mn. Francesc Raventós, Mn. Jaume González, Mn. Salvador Cristau i P. Tortres, S.I. La celebració tingué lloc el dimarts, 23 de febrer.

Dijous 18 de març, a la tarda, tingueren lloc diferents actes amb motiu del Dia del Seminari: Alguns seminaristes participaren en el tradicional torneig de futbol, altres realitzaren una visita a la Catedral. A les 20h es va iniciar la Vetlla per les vocacions sacerdotals presidida pel Sr. Rector, Mn. Francesc Prieto i amb testimonis vocacionals dels quatre seminaristes que serien ordenats el diumenge, dia 21.

Divendres dia 19, celebrarem l'Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe, i a continuació tingué lloc el dinar de germanor. Després a la sobretaula es van repartir els premis del torneig de futbol.

El diumenge 21 a la S.E. Catedral van ser ordenats de diaques, pel nostre Cardenal Arquebisbe, els nostres companys: Mn. Josep Mª Manresa, Mn. Josep Ramon Ruiz, Mn. Xavier Pich i Mn. Narcís Puig. Donem gràcies a Déu!

Del 25-31 de març s'iniciava la vivència de la Setmana Santa que al Seminari com ja és tradició, s'inicia amb la Setmana d'Exercicis Espirituals al Miracle, predicats per Mn. Ramon Prat i a Hostalets de Balenyà, pel P. Carles Marcet, S.I. Els dies de Setmana Santa, els seminaristes d'introductori i primer participaren als oficis de la S. E. Catedral.

Cal destacar després el pelegrinatge a Roma dels seminaristes de tercer i quart, del 4 al 11 d'abril.

El dia 12 es van reiniciar les classes, divendres 16 vam tenir jornada de formació. Ens va parlar Mn. Joan Guiteras, sobre Déu Pare.

El diumenge 18 foren ordenats de prevere de mans del Sr. Cardenal, a la S. E. Catedral, Mn. Antoni Suriol i Mn. Pere Rovira.

Dilluns 26 vigília de la Mare de Déu de Montserrat participàrem a la Trobada de Seminaristes de Catalunya. Tots pujàrem a la Muntanya Santa i, després de celebrar Vespres a Sta. Cecília i sopar, participàrem en la Vetlla de Santa Maria.

"EL MEU PARE I EL VOSTRE PARE"

Com ja sabem, aquest és el tercer i darrer any de preparació del gran Jubileu del 2000. Per aquesta raó el passat divendres 16 d'abril vam rebre la visita de Mn. Joan Guiteras i Vilanova que ens va parlar sobre la persona de Déu Pare a partir del seu llibre *El meu Pare i el vostre Pare. Catequesi vers el tercer mil·lenni.*



Va introduir el tema partint del misteri de la Trinitat i de la manera com la Litúrgia actualitza en l'Església aquesta realitat introduint-nos en aquesta dinàmica trinitària. Després va desenvolupar la part central de la seva exposició: la nostra condició de fills en el Fill i com la Paraula de Déu ens revela aquesta realitat en què nosaltres vivim. «De tots els textos de la Sagrada Escriptura que es refereixen a aquest tema, —va dir— podem concloure el mateix resultat: que el Pare del Fill etern fet home és també el nostre Pare. Podem dir, doncs, que som fills en el Fill».

Seguint el seu llibre, a continuació ens va mostrar com és la dinàmica amb que Déu Pare s'ha revelat en el seu Fill: l'Encarnació del Verb, i com Jesús és tingut per vertader Fill de Déu per la fe apostòlica; «la filiació divina de Crist és afirmada obertament. Cal recórrer a dos moments importantíssims de la vida de Jesús: el Baptisme en el Jordà i la Transfiguració», i són molts els moments en què Jesús explícita la seva especial i profunda relació filial amb el seu Pare (per exemple Lc 10,21-22; Jn 13,31-17,26).

Va passar després a tractar la nostra condició filial: «Els creients tenim una relació filial amb Déu per Jesucrist. Pel baptisme participem de la mort i la resurrecció del Senyor. És a dir, morim al pecat i ressuscitem a la vida nova de fills de Déu». «La paraula de Déu ens diu que som fills en el Fill, i ho som pel baptisme, font de filiació divina», i la condició de fill de Déu del cristià l'ha de portar a tenir les mateixes actituds que Jesucrist.

Finalment, per concloure, va insistir en què tot això ha de ser matèria de reflexió per preparar-nos per rebre el do del gran Jubileu, i que no només ha de quedar en discursos sinó que s'ha de fer vida en nosaltres, i és així com ho vol el Pare etern.

Oriol Pallàs Espinet
3r de Teologia

El dia 2 de maig la nostra Església estava de festa, dos nous preveres eren ordenats per servir el Poble de Déu: Mn. Bernat Gimeno i Mn. Xavier Moretó.

El dia 9 teníem l'últim recés del curs, ens va predicar Mn. Manuel Homar, director espiritual, sobre l'Esperit Sant.

Divendres 14 vam tenir la darrera jornada de formació d'aquest curs sobre "la doctrina social de l'Església" a càrrec de Mn. Antoni Babra, superior de la comunitat Sagrat Cor.

El dia 18, aniversari de Joan Pau II, van ser instituïts de lectors de mans del Sr. Bisbe Mons. Pere Tena: Vicente Araque, Emili Marlès, Francesc Jordana, Oriol Pallàs, Manuel Pérez, Víctor Galindo, Joan Sabé i David Remolar.

El mes de juny ve marcat principalment pel fi de curs i els exàmens finals. El dia 4 concloïen les classes. Cal fer esment de l'assistència del Seminari a la celebració del Corpus Christi diumenge 6 al Pla de la Seu.

El curs del Seminari s'acaba amb la festa del dia 18, a la qual hi assisteix el Sr. Cardenal, que ens presideix, l'Eucaristia.



Grup dels exercicis al Miracle

CRÒNICA PER RESIDÈNCIES

Comunitat del Sagrat Cor

El dia 26 de febrer vam tenir una meditació de caire sacerdotal per aquells que estem en els cursos superiors pel director espiritual del Seminari, Mn. Manuel Homar.

Dimarts dia 2 en les ja habituals trobades de comunitat va venir a parlar-nos Mn. Lluís Bonet sobre Mn. Lluís Llumà, antic director espiritual del Seminari.

El dia 11 de maig al vespre a la reunió de comunitat ens va venir a visitar el Sr. Rector Mn. Francesc Prieto qui ens parlà sobre el document que ben aviat rebreu a les vostres parròquies sobre: "*El paper central del prevere en la promoció vocacional*" del Sr. Bisbe de Zamora, Mons. Uriarte.



Visita de Mn. Lluís Bonet per parlar-nos de Mn. Llumà

Comunitat de Sant Josep Oriol

Després dels exàmens, la comunitat de St. Josep Oriol va reemprendre la marxa. Com cada dimarts, a les reunions de Comunitat, hem compartit estones molt agradables i, alhora, molt interessants amb amics. Francesc Sola, germà de St. Joan de Déu, ens va parlar de la pastoral de la salut. Un altre dimarts, els nostres companys d'Introductori van explicar-nos els seus processos vocacionals.

Després d'aquestes xerrades es va obrir un llarg parèntesi: la comunitat va marxar d'Exercicis Espirituals a Hostalets de Balenyà (Osona). Els exercicis els va donar el pare Carles Marcet, jesuïta. Van ser uns dies en els quals vam poder trobar la tranquil·litat, la calma; vam poder descansar i disposar-nos, així, a rebre Jesús i obrir-li els nostres cors; van ser uns dies fantàstics.

Havent tornat d'exercicis, els companys d'Introductori i els de 1r. de Filosofia ens vam quedar al Seminari durant la Setmana Santa. Mn. Manel Coronado i Mn. Manel Homar ens van introduir en les celebracions, tan litúrgicament com espiritual. Vam col·laborar en les celebracions a la Catedral de Barcelona.

Després de la Setmana Santa i d'una setmana de descans, vam tornar al Seminari i vam continuar rebent visites molt agradables a les reunions de Comunitat: primer va ser el Sr. Rector que vingué a explicar-nos la seva experiència a Roma on anà acompanyant al nostre Cardenal-Arquebisbe i al Cardenal Antonio Maria Rouco així com a Mons. Juan José Asenjo, vice-president, president i secretari de la Conferència Episcopal Espanyola, respectivament, amb motiu de la visita de cortesia que aquests feren al Sant Pare.

Un altre dimarts ens va acompanyar la Delegada de Joventut, na Rosa Deulofeu. Ens va explicar el que era la Delegació de Joventut, a què es dedica aquesta, etc. Un altre dia ens va acompanyar el pare mercedari, capellà de la presó de joves de la Trinitat, Josep Mª. Carod. Ens va explicar la seva experiència de treball dins de la presó. En la darrera reunió, els nostres companys de comunitat Joaquim Estapé i Xavier Blanco ens van ensenyar unes diapositives del viatge que van fer l'estiu passat a Nicaragua.

Per acabar aquesta crònica, el divendres dia 23 d'abril, en motiu de la diada de St. Jordi, va ser presentada la revista Comprendre: revista catalana de filosofia, que l'edita la Facultat Eclesiàstica de Filosofia. El Seminari es va fer present amb el Sr. Rector, els formadors i els companys de 1er. de Filosofia i d'Introductori.

Només ens queda agrair a tots els qui ens van visitar aquestes estones que hem passat compartint el que fan. Moltes gràcies, amics!

Comunitat de La Sagrera

Durant aquest darrer trimestre a la nostra residència i, en les reunions de comunitat, hem aprofundit en el coneixement de tots nosaltres i en la convivència.

Cal destacar també les estones que hem dedicat a llegir i comentar diferents aspectes del Pla de Formació per al Ministeri Presbiteral que ens han ajudat en el creixement en el nostre camí de preparació sacerdotal.

També hem tingut l'oportunitat de veure alguns vídeos formatius (Teresa de Calcuta, Terra Santa, etc.).

Amb goig hem participat a les primeres misses celebrades al nostre oratori pels nous preveres Mn. Pere Rovira i Mn. Antoni Suriol que convisqueren amb nosaltres durant el temps de formació presbiteral.

AGENDA

JUNY

Dia 4 a les 16:00h

Jornada de Formació.
Congrés Eucarístic Nacional
a Santiago de Compostela
a càrrec de Mons. Pere Tena.

Dia 6 a les 18:30h

Processó de Corpus
a la S. E. Catedral.

Dia 17 a les 20.00h

Escola de Pregària
a la S. E. Catedral

Dia 18 a les 13:00h

Fi de curs.
Eucaristia presidida
pel Sr. Cardenal,
Ricard Mª Carles.

Dia 20 a les 19:00h

Ordenacions a la Catedral.
Mn. Ferran Lorda de prevere
i Joan Manuel Serra de diaca.

Dies 25 al 29

Els cursos
introductori, primer i segon
aniran a Lourdes
amb la Hospitalitat

JULIOL

29 juny-13 juliol

Curset Bíblic a Terra Santa
organitzat per la
Conferencia Episcopal
pels seminaristes de cinquè.

Dia 23 al matí

Festa litúrgica del Beat
Josep Mª Peris Polo, màrtir.

Dies 28 juliol al 8 agost

Pelegrinatge del Seminari
a Santiago de Compostela.

RECTORAT

El Rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Francesc Prieto, ha participat representant la nostra Institució en els següents actes:

11 de març

Predicació Recés de Quaresma a Preveres i Diaques de la Demarcació del Barcelonès-Nord i del Maresme a St. Andreu de Llavaneres.

17 de març

Roda de Premsa del Dia del Seminari i Programa vocacional a Ràdio Estel.

18 de març

Programa de ràdio sobre les vocacions i Presidir la Vetlla de Pregària per les vocacions a la Capella del Seminari.

19 de març

Programa radiofònic sobre les vocacions.

20 de març

Participació en la XIV Jornada Mundial de la Joventut.

25 de març

Participació en la celebració penitencial de l'Escola de Pregària de la Catedral.

30 de març

Missa Crismal i dinar al Seminari amb el Sr. Cardenal, bisbes auxiliars i sacerdots que celebraven els 25 i 50 anys d'ordenació sacerdotal.

Participació en els oficis de Setmana Santa a la Catedral.

14-15-16 d'abril

Viatge a Roma acompanyant al Sr. Cardenal, i audiència amb el Sant Pare.

17 d'abril

Participació en la trobada d'escolans a la Conreria.

19 d'abril

Programa radiofònic sobre el Seminari.

20 d'abril

Visita al Seminari Menor, reunió amb els superiors i seminaristes del darrer curs.

22 d'abril

Assistència a la cloenda del procés diocesà del servent de Déu P. Jacint Alegre, S.J., al Cottolengo del P. Alegre.

23 d'abril

Missa a la capella de Sant Jordi del Palau de la Generalitat acompanyant al Sr. Cardenal i tradicional esmorzar al pati dels tarongers. A la tarda, a la sala d'actes del Seminari, acte acadèmic de la facultat de filosofia per presentar la revista «Comprendre»

27 d'abril i 4 de maig

Conferències al C.E.P. Sobre la Pastoral Vocacional.

10 de maig

Participació en la reunió convocada per la Facultat de Teologia i les institucions que tenen estudiants en aquest centre.

24-25 i 26 de maig

Participació a les Jornades del Clergat, a Madrid.

Del 26 al 29 de maig

Participació al Congrés Eucarístic Nacional a Santiago de Compostela, acompanyat de Mn. Manel Homar, Director Espiritual del Seminari.

1 de juny

Signatura del conveni de col·laboració entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Arquebisbat sobre l'acondicionament de la tanca i jardins de l'edifici del Seminari Conciliar. El conveni fou signat pel Sr. Cardenal-Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles, l'Alcalde de la ciutat, Sr. Joan Clos i Mn. Francesc Prieto, Rector del Seminari Conciliar.

4 de juny

Participació en l'Eucaristia de cloenda del curs acadèmic de les facultats de Filosofia i Teologia.

Agenda:

17 de juny

Reunió amb els «Amics del Museu de Geologia».



Visita del nostre rector del Seminari a Roma el mes d'abril

LA FORMACIÓ DELS SEMINARISTES EN LA DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA

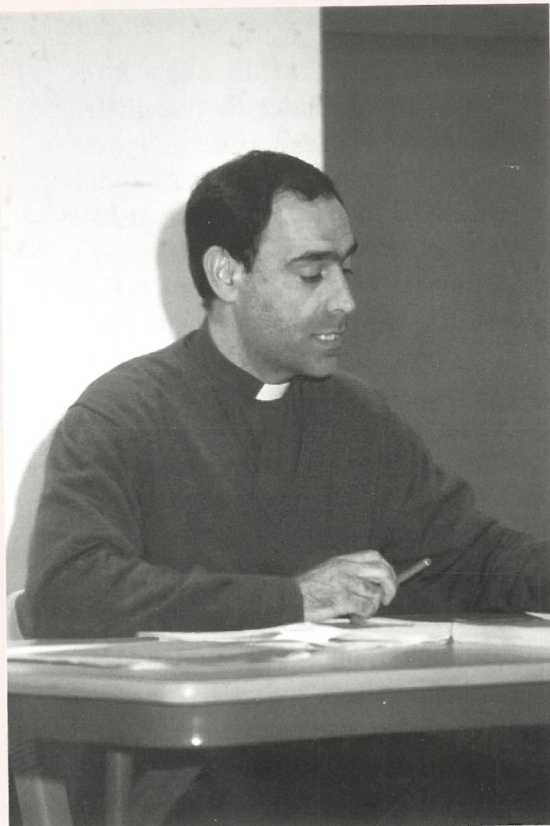
El passat divendres 14 de maig, ja a les darreries del curs, tingué lloc l'última jornada de formació. Aquesta s'ocupà de la importància de la doctrina social de l'Església (=DSE) en la formació dels candidats al sacerdoci. La jornada fou a càrrec del Dr. Antoni Babra, professor de moral social a la Facultat de Teologia de Catalunya i, alhora formador del nostre Seminari.

En primer lloc, el Dr. Babra va descriure l'esquema d'exposició de la jornada. Aquest, basat en el VEURE-JUTJAR-ACTUAR, era —ens explicà— l'assumit pel magisteri recent (cf. *Mater et Magistra*, 236) com a metodologia pròpia en l'exposició i en l'anàlisi de la DSE. A continuació va enumerar les finalitats a les quals s'adreça la DSE, entre les quals va remarcar tres: 1) la promoció de la justícia, 2) la formació de la consciència social; i, 3) la pastoral social en el context de la Nova Evangelització (Pastores Dabo Vobis, 54).

En un segon moment, el professor Babra va relatar la justificació de la formació dels seminaristes en la DSE. El punt central fou la distinció entre l'ensenyament de la DSE i la formació en la DSE. Pel que fa a l'ensenyament de la DSE, allò nuclear és l'estudi sistemàtic i orgànic que s'imparteix a les facultats; pel que fa a la formació en la DSE, allò bàsic és la interiorització personal, la sensibilitat pel social i la formació d'una opinió rectament formada en aquests temes —ens digué—.

Tot seguit, Mn. Babra volgué vivificar la justificació amb els exemples dels grans relats dels sacerdots formats en la DSE. Cità obres com Diario de un cura rural de Bernanos, El poder y la gloria de Morris West, Pregar amb els marginats del germà Adrià, En el corazón de las masas del P. Voillaume, En la escuela de lo social de Gines i Aranzadi, etc, i alhora apel·là al testimoni de grans homes com Frederic Ozanam, St. Joan Bosco o St. Vicenç de Paül entre d'altres.

Finalment, inserí la triada indissoluble per a tot cristià del Creure+Estimar+Esperar dins de la comunitat civil i la comunitat creient en forma de tres preguntes adreçades a la vida moral: com haig de viure?; què haig



de fer?; i, qui haig d'esdevenir?. Així va concloure, el Dr. Babra la justificació de la formació en la DSE dels seminaristes.

En tercer lloc, prenent ja com a esquema d'exposició el VEURE-JUTJAR-ACTUAR, Mn. Babra, pel que fa al VEURE, ens va presentar l'informe elaborat per la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la CEE, sobre la <<Formació i ensenyament de la DSE en els seminaris>> (1998). D'aquest document ens va oferir sis punts, que tractaven del servei de la DSE al procés formatiu dels seminaristes; va donar un relleu especial al servei en el diàleg amb el món, en el servei de l'acció social i pastoral i, en el servei del compromís per la justícia en favor dels pobres i marginats.

Quant al JUTJAR, els elements per exposar-ho que trià Mn. Babra foren extrets principalment del *Pla de Formació sacerdotal per als Seminaris Majors* i de les *Orientacions per l'estudi de la Doctrina Social de l'Església* de la Congregació per l'Educació Catòlica (1988). En ambdós documents s'insisteix en la necessitat, per part dels candidats al sacerdoci, de ser capaços de reflexionar amb rigor i de tenir un criteri i un judici formats per a fer anàlisis serioses de la realitat social.

Quant a l'ACTUAR, ens parlà de certs àmbits vers on 'encamina l'acció social avui dia. Sobretot ens va centrar l'atenció en les qüestions referents al dret natural i a la dignitat de la persona, a més d'apuntar altres àmbits eminents, com ara el dels dinamismes educatius per a la formació de la consciència social, el factor multicultural i multiracial de l'actual societat catalana, les intervencions humanitàries (ONGs), etc.

La xerrada formativa va desvetllar forces inquietuds en els seminaristes, al mateix temps que certs interrogants que es traslluïren en les intervencions finals; una d'aquestes preguntes fou sobre la presència activa dels clergues en la vida política, enfront de la qual Mn. Babra va aclarir que la tasca del sacerdot és la d'animar els laics/ques a participar-hi tot orientant-los, però no pas comprometre's públicament amb cap ideologia concreta, evitant tot partidisme.

A les postres, unes jornades molt ben aprofitades sobre una temàtica plenament actual i candent; unes jornades que trobaren la seva raó de ser en una sentència que el Dr. Babra va pronunciar en un moment de la seva exposició: *"el principi de justícia és permanent"*, sentència que es troba en el fonament de la DSE i que vol trobar ressò sempre en el cor de cadascun dels candidats al sacerdoci del nostre Seminari.

Antoni Matons
4r de Teologia

CELEBRACIÓ DEL DIA DE SANT JOSEP

El 18 de Març, quan faltaven tres dies per l'inici oficial de la primavera, tots nosaltres vam poder celebrar junts, un any més, la festivitat de Sant Josep, patró del nostre Seminari.

Durant el matí, l'activitat en el Seminari va ser la d'un dia ordinari. Les hores matutines van ser omplertes per la pregària i després per l'estudi de la filosofia i la teologia al que tots, com sempre, ens vam donar amb un esforç i una joia indescriptible.

Tot just en acabar de dinar, vam anar a canviar-nos de roba ja que ens havien de preparar degudament per viure un esdeveniment esportiu que no té comparació possible, ni tant sols la final de la champions league. Els nens i nenes, adolescents i joves que sortien de les seves classes del col·legi dels jesuïtes de Sarrià i travessaven pel pati van quedar enlluernats en veure les evolucions sobre el terreny de joc d'uns atlètics seminaristes que a més d'un feien preguntar si aquests eren els jugadors que s'havien d'enfrontar al Barça aquell cap de setmana. Aquest any, els quatre equips que participaren en el tradicional torneig de futbol de sant Josep no van ser els de sempre, ja que l'equip del Convictori va passar a dir-se de la comunitat de sant Josep Oriol. L'equip de Diputació va passar dir-se de la comunitat del Sagrat Cor i els equips que continuaven conservant el seu nom de sempre eren el de La Sagrera i el del Seminari Menor. Com a nota curiosa, comentar que l'equip de Sant Josep Oriol va sorprendre al personal en aparèixer equipats amb una mateixa samarreta personalitzada amb el seu número propi i el nom de la comunitat escrits amb spray. En justícia cal dir que l'equip del Seminari menor també va anar equipat amb una mateixa samarreta que va ser obsequi del seu patrocinador. Però el cas és que sense necessitat d'anar tant equipats, els que es van emportar el trofeu de campions van ser els de la comunitat del Sagrat Cor, que després d'una final d'infart que va acabar amb el resultat d'empat a 1, van guanyar la tanda de penals. En la final de consolació, en la lluita pel tercer lloc, La Sagrera va derrotar al Seminari Menor. Però el que menys importa és el resultat, lo millor de la jornada va ser la convivència i l'estona de riure que vam passar tots junts.

De retorn al Seminari, anàrem a fer un sopar amb horari anglès. Després ens vam disposar tots a participar en la Vetlla de pregària per les vocacions que començà a les vuit del vespre. En les vigílies del dia del patró del Seminari preguem especialment perquè moltes persones descobreixin la presència de Déu en llurs vides i obrin el seu cor a la crida del Senyor, a una vida profunda d'amor i servei als altres en el sí de l'Església. En aquest dia demanem especialment per les vocacions al ministeri presbiteral en les nostres comunitats.

La vetlla va consistir en la lectura d'uns textos de caire vocacional que servien de base per la pregària personal i comunitària, en silenci o cantada. Per altre part va ser molt important l'aportació que feren quatre companys nostres, el Ferran, el Narcís, el Xavi i el Josep Ramon, els quals van donar un petit testimoni de la seva vocació al presbiterat quan faltaven tres dies, perquè fossin ordenats diaques de l'Església de Barcelona pel nostre Cardenal-Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles. Les seves paraules ens van ajudar a tots a reflexionar i pregar i a alegrar-nos que poguessin compartir amb nosaltres la seva experiència de fe i de seguiment de Jesucrist.

Un cop finalitzada la vetlla de pregària ens vam acomiadar i anàrem a dormir, no sense abans demanar a Sant Josep que ens ajudi a restar fidels a Déu com ell sempre ho va fer i que a l'Església no li manquin mai persones que donin la seva vida per a servir les nostres comunitats.

El divendres dia 19, celebràrem tots junts l'Eucaristia amb el nostre Cardenal-Arquebisbe, amb el que vam compartir també la taula del dinar, moment en el que ell mateix ens lliurà els trofeus corresponents al torneig de futbol del dia anterior.

Jordi Redondo
2n de filosofia



Equip de la comunitat del Sagrat cor, guanyador del torneig de futbol de Sant Josep

PELEGRINATGE A ROMA

Durant la setmana de Pasqua, els seminaristes de tercer i quart de teologia vam fer un pelegrinatge a Roma acompanyats per Mn. Antoni Babra i Mn. Josep Serra, superiors.

Sortírem el diumenge de Pasqua, dilluns pel matí arribada a Assís visitàrem la ciutat i després de dinar vam continuar el viatge; després de vint-i-quatre hores, dilluns al vespre arribada a la Casa Generalícia dels Pares Somascos a Morena, població a pocs quilòmetres de Roma, on vam allotjar-nos durant la nostra estada a la ciutat.

A Roma vam trobar excel·lents guies: Mn. Homer Val, Mn. Enric Termes i Mn. Josep Mª Domingo preveres de Barcelona que estudien a Roma.

Dimarts visitàrem les Grans Basíliques, St. Joan del Laterà, Scala Santa, Sta. Maria la Major, St. Pere in Vincula, Coliseu, Arc de Constantí. Per la tarda, després d'un "panini" a Monte Celio, ens vam dirigir cap a les Catacumbes de St. Calixte, primer cementiri oficial de la comunitat cristiana de Roma i arxiu de l'Església primitiva. El més emocionant va ser poder celebrar allà la Santa Missa, tot parlava més de vida que no pas de mort i això em va fer pensar en el Cos místic de l'Església que ens reuneix a tots en Crist.

El dia següent, dimecres, potser era el més esperat per tots. Audiència general amb sa Santedat Joan Pau II. Ens va parlar de l'amor exigent del Pare: *"l'amor que Déu sent per nosaltres no ens pot deixar indiferents, ens exigeix correspondre amb un compromís constant d'amor... si l'home se separa del seu creador, cau en el mal, en la mort, en el no-res. L'adhesió a Déu és font de vida i benedicció" (O.R.).*

A la tarda vam visitar el Centre Històric i la Roma Barroca: Església de Montserrat, Corso Vittorio Emmanuele, església dels teatins, Campo de Fiori, Plaça Navona, Panteó. Vam celebrar la missa a l'Església del Gesú dels jesuïtes.

L'Eucaristia de dijous a la Capella Clementina al Vaticà va ser força emocionant, aquesta capella té l'altar situat just sobre les restes del sepulcre de St. Pere. Puc dir que el moment potser més impressionant fou quan els meus companys anaren a resar Laudes i jo vaig baixar a les tombes dels Papes i vaig recitar el Credo davant de la sepultura de l'Apòstol.



Sortida de la visita al Potifici Consell per a la pastoral dels agents sanitaris, amb Mons. Redrado

A continuació vam anar a visitar la Congregació per la Sagrada Litúrgia; el P. Ramon Julià ens parlà de la tasca que duen a terme: *"ajudem al Papa en el seu servei a la unitat de les esglésies d'arreu del món". També* visitàrem la Congregació de pastoral Sanitària, on ens va acollir Mons. José Redrado, primer Bisbe sorgit de l'Orde de Sant Joan de Déu en tota la seva història. Mons. Redrado fou delegat de pastoral de la salut al nostre Arquebisbat de Barcelona.

A la tarda vam ser convidats al Colegio Español i compartírem la taula amb altres sacerdots catalans que estaven fent un curs de formació permanent a Roma.

A continuació vam visitar a L´aventino, la Basílica de Santa Sabina on es troba en un dels relleus de la porta, la primera representació de Crist a la Creu, continuàrem la nostra visita al Circo Massimo, Plaça Venècia, Gregoriana i Plaça Espanya.

Divendres, l'últim dia de la nostra estada a Roma visitàrem acompanyats de Mn. Jordi Sánchez Bosch el Fòrum romà, on es troben les restes del que fou el centre neuràlgic de l'Imperi Romà; seguidament la presó de Pere i Pau

A la tarda vam tenir unes hores lliures per pregar, comprar algun llibre, etc...

Dissabte al matí, després de celebrar la Missa, iniciàrem el viatge de retorn cap a casa, vam fer una petita parada a Florència per visitar-la i continuàrem ruta de retorn a Barcelona.

Aquest pelegrinatge, durant l'Octava de Pasqua, ens anima en la nostra fidelitat en el seguiment del Senyor ressuscitat, i ens fa sentir membres de l'Església de Barcelona, més units al successor de Pere, servent dels servents de Déu i centre de la unitat de totes les esglésies en la caritat.

David Remolar García
3r de Teologia

EXPERIÈNCIES DE LA SETMANA SANTA '99

Aquesta, sense cap mena de dubte, ha estat una Setmana Santa molt especial per diversos motius. El primer i més evident ve del fet que l'he viscuda per primera vegada com a seminarista, i encara que això pogués tenir poca importància, per a mi ha significat una experiència totalment nova.

Després dels Exercicis Espirituals, tot el cor i l'esperit es trobaven fortament orientats a la celebració anyal dels misteris de la nostra redempció. Els dons que els seminaristes de la comunitat Sant Josep Oriol i els nous de la Sagrera hem rebut durant aquests dies de recés a Hostalets de Balenyà ens ajudaren molt per a poder viure l'essència de la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor.

Els dels cursos d'Introductori i de Primer ens quedàrem al Seminari per tal de preparar i preparar-nos per a la celebració de cada dia Sant. El fet de poder viure el Triduum Pasqual a la Catedral, vora el nostre Cardenal Arquebisbe i Pastor de la Diòcesi ens és un motiu de donar gràcies a Déu.

El protagonisme dels seminaristes en les celebracions com en llur preparació va ser molt destacat i de gran responsabilitat per a molts de nosaltres, que gaudíem de poca experiència.

Passo a descriure molt breument la meva impressió sobre com vaig viure tot plegat. Per començar, val a dir que el ritme va ser trepidant. Pels matins ens havíem de llevar a les vuit per tal d'estar a les deu a la Catedral per resar l'Ofici i Laudes amb tots els Canonges. Seguidament, fèiem l'assaig amb Mn. Arenas de la celebració del vespre... amb el repartiment de les tasques a fer. A la una del migdia havíem d'estar de retorn al Seminari per seguir, amb el màxim d'interès que les forces ens permetien, les xerrades del Pare Espiritual o de Mn. Coronado sobre el sentit d'aquell dia corresponent. Temps just per dinar, i tot seguit, a les quatre, de nou a la Catedral per l'ofici del Divendres o bé una hora de preparació personal pel que fa al Dijous i al Dissabte.

No és que tinguéssim moltes estones per compartir entre nosaltres, perquè el temps ens apressava... però sí que destacaria dos dels moments potser més entranyables. El divendres, al vespre, vam celebrar a l'oratori de la comunitat una profunda meditació i pregària a la Creu del Senyor. Costa d'explicar el moment viscut, però sí que recordo la contemplació del Crist clavat amb un imponent silenci només interromput per la pregària i els cants que, també val a dir, m'ajudaven a no quedar-me profundament adormit.

L'altra estona que recordo és la festa que vam tenir al pati superior del Seminari, després de la Vetlla Pasqual. El nostre Rector ens va convidar a unes generoses mones de Pasqua. Allà aprofitàrem per intercanviar tota mena d'anècdotes viscudes. Aviat se'ns feren les tres del matí, i alguns encara vam tenir prou forces per continuar la festa.

Va ser divertir veure les cares que teníem l'endemà a les Laudes, celebrades solemnement a l'oratori, a dos quarts de nou del matí. El més important, però, és que Crist ha ressuscitat i això era prou perquè aconseguíssim de mantenir-nos dempeus. Ah!, ja me n'oblidava... ¡quin esmorzar! ¡És clar, després de tota una quaresma de racionament, ja tocava! Recordo una xocolatada, pastissos, xurros... i una bona dosi de bon humor per part de tots, malgrat la son i l'esgotament físic que ens envaïen.

Suposo que tots ens mereixíem la setmana següent de vacances, al menys per dormir una miqueta més. Realment ha valgut la pena, si més no, per poder seguir pas a pas allò que és el Centre i dóna sentit a la nostra existència com a cristians que som cridats a una vocació de servei per tal d'esdevenir futurs i sants preveres de l'Església.

I així és com vaig viure aquesta primera Setmana Santa al Seminari. Que el Bon Déu vulgui que no l'oblidi fàcilment i que tant de bo es pugui repetir, al menys a l'igual que aquest, l'any vinent.

Joan Obach,
Introductori.



Els seminaristes, acòlits dels oficis a la Catedral

TROBADA DE SEMINARISTES DE CATALUNYA

El passat dia 26 d'abril, vigília de la Mare de Déu de Montserrat, tot aprofitant l'avinentesa, ens vam trobar a Montserrat els seminaristes de les vuit diòcesis catalanes. L'expedició de seminaristes de Barcelona va sortir amb autocar des del Seminari i després de recollir als de la "Sagrera" es dirigí cap a Montserrat. Vam ser molt puntuals i arribàrem a Santa Cecília, el punt de trobada, bastant abans de l'horari previst; malgrat això no van ser els primers ja que els seminaristes de l'interdiocesà se'ns van avançar.

Tot esperant el moment de l'oració de Vespres solemnes de la Mare de Déu de Montserrat, uns passejaven, d'altres cantaven, d'altres xerraven amb els companys; alguns també van aprofitar per fer una estona de pregària personal dins de la capella. El temps passava i els seminaristes de Tortosa no arribaven. Davant del risc que se'ns fes massa tard es van resar les Vespres sense ells; vespres que va presidir el bisbe Joan Enric Vives; ens acompanyaven també el rector del nostre Seminari i la resta de formadors amb l'excepció de mossèn Serra que aquell matí havia enterrat a la seva mare (al cel sigui) i estava complint amb els consegüents deures familiars; també hi estaven presents els formadors del Seminari Interdiocesà.

Resades les Vespres havíem d'anar a peu des de Santa Cecília fins al monestir de Montserrat tot passant pels Degotalls. El temps amenaçava tempesta, malgrat tot començàrem a caminar; al cap de poca estona queien les primeres gotes: calia alleugerir el pas per si la cosa anava a més. Momentàniament va deixar de ploure i els que caminaren ràpids ja no es van mullar; no així els que anaven més a poc a poc, als quals en l'últim moment els va enxampar el xàfec.

Un cop arribats a Montserrat ens varen trobar als seminaristes de Tortosa i es va desvetllar el misteri de la seva no presència a Santa Cecília; tot havia estat un malentès: s'havien pensat que les Vespres es resaven en el monestir de Santa Maria de Montserrat i que aquest era el lloc de trobada.

A les vuit començà el sopar de confraternització a base de "bocatas", fruita i begudes de llauna, en el qual va haver de tot: moments de xerrar molt, moments de callar per a poder menjar i moments per a les bromes. A la cloenda del sopar unes paraules del senyor bisbe i tots ben disposats per assistir a la vetlla de la Mare de Déu de Montserrat i a la posterior Eucaristia, que com cada any omplí la Basílica de gom a gom.

La Vetlla fou presidida pel nostre Cardenal-Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles. Va ser una celebració molt viscuda per tots els assistents. Feien goig la quantitat de joves de tot Catalunya que amb la seva presència mantenen sempre jove la Vetlla i ens donen motiu d'esperança en el futur cristià del nostre Poble.

Lluís Ramis
1r de filosofia



Seminaristes de Catalunya, davant del monestir de Santa Cecília

INSTITUCIÓ DEL MINISTERI DE LECTOR

«Rep el llibre de la Sagrada Escriptura i transmet fidelment la Paraula de Déu, perquè visqui més i més en el cor dels homes». Amb aquestes paraules érem instituïts, el passat 18 de maig, vuit nous lectors del nostre Seminari, per mans del Bisbe auxiliar Mons. Pere Tena i Garriga.

Què implica per a nosaltres rebre aquest ministeri de lectors?

Primer de tot una joia molt gran. L'Església, com deia el Sr. Bisbe a l'homilia d'aquell dia, és el primer encàrrec que ens fa; Proclamar la Sagrada Escriptura a la comunitat. Una joia i una responsabilitat que són guiades per la fidelitat a la Paraula donada.



Grup de seminaristes junt amb el bisbe Pere Tena i els rectors dels seminaris Major i menor. D'esquerra a dreta: Víctor Galindo, Vicente Araque, Francesc Jordana, Emili Marlès, Joan Sabé, Manuel Pérez, David Remolar i Oriol Pallàs

Cal explicitar un xic més quina és la nostra tasca d'ençà que vam ser instituïts. El ritual d'institució ho mostra clarament: «Proclamar la Paraula de Déu en les reunions litúrgiques, educar en la fe els infants i adults, disposant-los a rebre dignament els sagraments, i anunciar la Bona Nova de la salvació als homes que encara l'ignoren».

En el nostre procés de formació vers el ministeri sacerdotal també juga un paper molt important. El Bisbe recordava la importància de la Paraula en els diaques, en els bisbes i en els seus col·laboradors, els preveres. Quan et trobes a mig camí veus, que arriba el primer de tot, la confiança que diposita el Bisbe en nom de l'Església, en nosaltres. Una confiança molt gran que es concreta en lliurar-nos la gran riquesa de l'Església, la Paraula de Déu.

Nosaltres en rebre aquesta Paraula l'hem de donar als homes, perquè s'apropin més a Déu. Això són gràcies especials. Som conscients que Crist està més en nosaltres, en les nostres vides i aquestes han de ser testimoniatge del Crist en cada moment. En la mesura que fas això, i afecta a la teva vida, l'Esperit Sant fa que la proclamació sigui més eficaç.

I en segon lloc és la missió que el Bisbe ens encomana. La col·laboració amb el Bisbe no comença amb el diaconat, sinó amb el lectorat. Això viscut amb bona visió de fe, d'esperança i caritat fa que sigui més fructuós el ministeri i que ens estimem més Crist i l'Església.

No podem oblidar una qüestió fonamental en tot ministeri: no el rebem per a nosaltres, sinó per a donar-lo. Queda explicitat que, tant la Paraula de Déu, com les gràcies rebudes, no ens les podem guardar per a nosaltres. En tant que les hem rebut les hem de fer fructificar i donar-les als fills de Déu, als nostres germans.

M'agradaria acabar amb les mateixes paraules de St. Pau que foren proclamades a la nostra celebració d'institució: «Però no dono cap valor a la meva vida, mentre dugui a terme el camí i el ministeri que vaig rebre de Jesús, el Senyor: donar testimoni de l'Evangeli de la gràcia de Déu.» (Ac 20, 24). Tant de bo nosaltres puguem dir cada dia, aquestes mateixes paraules. M'atreveixo a demanar-vos a tots els qui llegiu aquest escrit que pregueu per nosaltres, perquè siguem cada cop més fidels a Crist i a la seva Església i puguem créixer en aquest camí vers el ministeri sacerdotal. Gràcies per les vostres oracions.

Manuel Pérez González
3er Teologia

«PARLEU SENYOR»

Amb el títol "Habla Señor" (Valor actual del Seminario Menor) la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats ha publicat un document que no dubtem en qualificar d'important.

Tots sabem que els Seminaris Menors varen entrar en crisis vers els anys setanta. A casa nostra va ser un dels primers llocs on es va posar en qüestió aquesta institució. Amb un treball lent i pacient els diversos formadors dels seminaris de tot l'estat espanyol, any rera any, s'han anat trobant i han reflexionat sobre la validesa del Seminari Menor, han estudiat com conduir els nois "vocacionats" com també els problemes escolars que amb el pas del temps anaven sorgint. Sempre compartint experiències s'han fet proves i adaptacions que intentaven donar una resposta al moment present, sempre amb el desig de conrear aquelles vocacions joves que, si bé eren poc nombre, mai no n'han faltat.

Ja sabem que moltes experiències no han reeixit i s'han hagut de fer correccions, revisar maneres de fer que amb bona intenció s'havien aplicat, però que no foren del tot encertades.

El fruit d'aquestes reflexions i aquests treballs, que com diem s'han fet any rera any amb constància, es troben reflectides en aquest document que avui presentem. Té quatre apartats:

En primer lloc s'exposa la situació dels Seminaris Menors, una mirada enrera per a veure la seva història i una mirada endavant per a parlar de les dificultats d'avui dia; el segon apartat descriu les llavors de vocació dels nois i adolescents. D'una manera especial tracta de la pedagogia envers els qui se senten cridats de molt joves; tot el tercer capítol està dedicat a descriure el Seminari Menor "com a lloc vocacional privilegiat" i n'estudia els valors. Descriu de manera encertada les «condicions» perquè el Seminari Menor doni fruits vocacionals. Finalment diu que tota la diòcesi s'ha d'implicar en la proposta del Seminari Menor sense estalviar-hi recursos de cap mena; l'últim apartat tracta de la pastoral vocacional d'infants i adolescents en tots els àmbits on els nois entren en connexió amb l'Església: família, parròquia, catequesi, escola, esplai...

Com dèiem en començar és un document molt complet perquè ajunta "nova et vetera", no es tanca amb la proposta del Seminari Menor com a única realitat d'encaminament vocacional sinó que, acceptant-ne d'altres, proposa aquest Seminari com a lloc privilegiat de la pastoral vocacional.

Pensem que aquestes pàgines poden ajudar a clarificar a preveres, educadors, catequistes i pares de família la idea del Seminari Menor. Als formadors que treballen en aquest camp, tant delicat i tant difícil, els pot ser un estímul, perquè els convenci que no fan una feina inútil. Els antics alumnes i els alumnes actuals del Seminari Menor se sentiran més compresos i valorats pels que han arribat al Seminari Major per altres —sens dubte vàlids— itineraris vocacionals.

Seminari Menor

ETAPA DIACONAL

Un cop acabat cinquè de Teologia es comença el que s'anomena «l'Etapa Diaconal»; aquesta etapa té unes característiques pròpies: vius ja a la Parròquia, és un moment diaconal: de servei, d'entrega..., i un moment d'il·lusió, perquè aquest temps diaconal es plasmarà en l'ordenació diaconal i més tard en la presbiteral.

És, perquè ja estàs ficat gairebé de ple en la pastoral que hi ha l'Etapa Diaconal, ens reunim els dijous i és un moment privilegiat per tractar temes lligats amb la pastoral, els sagraments, el despatx parroquial..., i alhora és un moment privilegiat per compartir experiències, dubtes, anhels..., de convivència fraternal amb els companys.

Dins de l'Etapa Diaconal, un dijous al mes, fem un recés a Bellesguard que va molt bé per aturar-te, mirar la teva vida, pregar..., dins de l'activitat quotidiana de la setmana.

Junt amb els companys del Seminari Interdiocesà participem també en el Curs de Pastoral organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya. D'aquest curs em sembla interessant destacar la visita que vam realitzar a l'Arquebisbat de Tarragona. Allà fórem rebuts per l'Arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach, i vam entrar en contacte amb el funcionament d'aquell Arquebisbat i en especial amb l'àrea que fa referència als Mitjans de Comunicació.

El Curs de Pastoral el vam cloure amb un dinar al Seminari Conciliar de Barcelona.

Però, d'aquest curs de l'Etapa Diaconal cal destacar la visita del nostre Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, en què va ser un moment de comunió i de compartir experiències amb el nostre Pastor diocesà, que no va dubtar en mostrar-nos la seva estimació pel Seminari Conciliar de Barcelona i pels qui estem acabant. El nostre Bisbe destacà alguns punts del Directori per al ministeri i la vida dels preveres, molt interessants per a tots aquells que ens estem preparant pel ministeri ordenat, a l'igual, va voler compartir amb tots nosaltres alguns aspectes de l'últim llibre d'Olegari González de Cardedal, en què tracta de l'espiritualitat del prevere.

Josep Ramon Ruiz
diaca

ANUNCI D'UNA ORDENACIÓ...

Quan un dia de Març el Rector del Seminari ens va anunciar que quatre de nosaltres ens ordenaríem properament de preveres van ajuntar-se en mi diversos sentiments. Recordo que el primer que vaig fer va ser apuntar-m'ho a l'agenda... (tots els presents varen riure, és clar) Estava nerviós, naturalment. Havia arribat el gran dia i no sabia ben bé com posar-m'hi. Tant de temps de preparació i, de sobte, tot quedava en no res, com concentrat en un instant del futur... o així m'ho semblava.

Després els nervis es transformaren en un gran sentiment de pobresa. Pobresa davant el do que estava a punt de rebre, pobresa davant el "vist i plau" donat per l'Església, pobresa davant Déu que es mirava l'escena amb complaença...

"Confia fill, no tinguis por. Jo estaré amb tu..."

Però, enmig d'aquella pobresa sorgiria molt aviat, el mateix dia, una dolça alegria, una joia interior, tímida i confiada. "Ja està!" em deia. Tanmateix, alhora em preguntava: "Ja ho sabré fer tot això?" "Senyor, vols dir que me'n sortiré?" i Ell em deia: "Confia fill, no tinguis por. Jo estaré amb tu..." o així m'ho semblava.

Des d'aquell moment fins a l'ordenació han passat moltes coses, m'he mogut molt, amunt i avall, fent els preparatius de la cerimònia, trucant a la gent i, alhora, ocupant-me'n de les tasques de la parròquia... La veritat, ha estat una mica estressant. Però, sempre he pogut combinar els nervis i les pors, normals en aquestes circumstàncies, amb aquella secreta joia interior del principi, una alegria feble i tímida, a voltes palesa i a voltes amagada, una joia que sorgia de la meva pobresa. Crec que des de la pobresa de cadascú s'està més a prop de Déu... o, almenys, així m'ho sembla.

Només puc donar gràcies a Déu que, des de la meva petitesa, m'ha fet un do tant gran.

Xavier Moretó Navarro, pvre.

UNA ORDENACIÓ PRESBITERAL

En un diàleg, crida, llibertat personal, Déu ha anat propiciant allò que, minuts abans de l'ordenació, esdevé una realitat necessària: la bona disposició per al do del sacerdoci.

Mn. Pere Rovira i jo mateix, enllestint els últims detalls... tot està en marxa!.

De diverses parròquies, persones que ens han anat coneixent, preveres i companys del Seminari. Un monitor ho remarca abans de començar, per anar creant «clima».

La processó avança cap a l'altar de la Catedral de Barcelona: la creu, acòlits, diaques, preveres, i els bisbes auxiliars amb el nostre Cardenal-Arquebisbe, Ricard Maria Carles, el poble canta i acompanya amb el cor i la mirada.

Ritus inicials i litúrgia de la Paraula. El Sr. Cardenal diu a l'homilia: ¿què esperen rebre del món el Pere i l'Antoni...? "Vós m'heu triat la possessió"; i no volen cap altra possessió que fer la voluntat de Déu.

Aquesta voluntat de seguida ve expressada en l'examen i compromís, "Si, ho vull", i a la cinquena pregunta, afegint, "amb l'ajuda de Déu".

Estirats a terra, lletanies... docilitat!. Tot seguit silenci, imposició de mans, oració consecratòria i, ja preveres, imposició de l'estola i revestiment amb la casulla.

Mn. Pere i jo concelebrem, les nostres mans ja no són les mateixes, la unció els ha donat un caràcter que abans no tenien. És el que està percebent l'assemblea?, moltes són, en tot cas, les sensacions que després manifestaran amb una encaixada de mans i una rialla.

Ens sorprèn que tants hagin vingut a la nostra ordenació, especialment aquells que no esperàvem tant.

Paraules d'agraïment de Mn. Pere, benedicció final, per què dir més, un goig!, constatem una vegada més, la bondat de Déu.

Antoni Suriol, Pvre.

TESTIMONI VOCACIONAL D'UN PREVERE

El meu nom és Bernat Gimeno Capín, i vaig ser ordenat sacerdot el passat 2 de maig a la Catedral, de mans del nostre cardenal Ricard Maria Carles. Estic a la Parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona exercint els meus primers passos pastorals. Sóc el quart de nou germans, i Déu m'ha donat la gràcia d'haver rebut dels meus pares una bona formació cristiana, així com un profund amor a Jesucrist i a l'Església. Explicaré ara breument com ha estat el meu procés vocacional a fi que conegueu una miqueta aquest nou prevere de la diòcesi.

La meva història vocacional és molt senzilla. Encara em recordo del dia que vaig arribar a casa, un dissabte a la tarda, després d'haver jugat un partit de futbol amb els meus amics, i la meva mare em va donar la notícia de l'entrada de la meva germana gran, de disset anys, al Carmel. Jo tenia setze anys, i vaig quedar totalment fora de lloc. L'any següent, em notificaven que la meva altra germana gran, també hi entrava. És realment, impressionant, el fet que dues noies joves vulguin restar en un convent de clausura per tota la seva vida. És clar, que si un troba el seu amor en Jesucrist, què més gran que seguir-lo –segons el carisma carmelità- i viure amb Ell anunciant el Regne de Déu entre els homes amb el seu testimoni de vida, oferint-se completament a Déu pels pecadors i pels sacerdots?.



En acabar el COU, vaig començar els estudis de filosofia i dubtava una miqueta sobre la meva vocació dintre de l'Església. Vida activa o vida contemplativa?. D'altra banda el món sempre atreu. Com que ja des de petit he vist la figura del prevere amb molta estima i amb molta reverència, ja que és el mateix Crist entre els homes, vaig inclinarme pel camí sacerdotal, i al Seminari, he fet el meu discerniment aprofundint sobre el misteri del sacerdoci... A més, els meus anys de Seminari han estat plens de sorpreses que han afermat la crida de Déu sobre mi: el cinquè dels germans ha entrat de monjo trapense, i el sisè ha ingressat en un monestir benedictí. I ara que ja estic ordenat sacerdot, la meva germana de setze anys també entrarà, enguany si Déu vol, al Carmel.

Hi ha molts llocs en el gran cos que és l'Església. Els meus germans han estat cridats a estar, com diu l'última doctora de l'Església i patrona de les missions, Sta. Teresa de l'Infant Jesús, en el cor d'aquest cos estenent el seu amor a Jesucrist per tota l'Església i a tots els homes; i a mi m'ha cridat a ser pastor de les comunitats cristianes, fent-hi present Jesucrist.

Per tant, Déu no calla, i continua cridant en aquest moment tan important per a l'Església, com és l'entrada en el tercer mil·lenni cristià. L'Església comença aquesta nova etapa en una societat marcada per la desorientació i el desencant. Per això m'agradaria que aquest escrit sigui una crida a tots els joves que es plantegen una possible crida de Déu a la vocació sacerdotal o consagrada, i us diria aquelles paraules amb que Joan Pau II va iniciar el seu pontificat: «No tingueu por a ser sants; obriu de bat a bat les portes a Crist!. No tingueu por a posar-vos davant de Déu, i si et crida a una vida més íntima amb Ell, no li tanquis les portes!".

M'encomano especialment a la Verge Maria, ella que fou el temple on Crist esdevingué sacerdot, perquè m'acompanyi sempre i em guiï a fi "que Déu porti a bon terme l'obra que Ell va començar en mi" fa unes setmanes.

Bernat Gimeno Capín
Sacerdot

QUATRE NOVES ORDENACIONS DIACONALS

El diumenge 21 de març, Dia del Seminari, el Cardenal-Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles, ordenà de diaques quatre joves del nostre Seminari: Josep Maria Manresa Lamarca, Xavier Pich-Aguilera Roca, Narcís Josep Puig Barrau i Josep Ramon Ruiz Ramon. Han quedats adscrits a les parròquies de l'Esperit Sant de Terrassa, l'Esperit Sant de Barcelona, Sant Ramon Nonat de Barcelona-l'Hospitalet i Santa Maria de Vilafranca del Penedès respectivament.

L'ordenació va tenir lloc a la S. E. Catedral de Barcelona amb l'assistència de nombrosos preveres, religiosos, laics, familiars i amics dels quatre nous diaques.

En la celebració es va respirar un ambient joiós i festiu, marcat per l'esperança que els nostres benvolguts Josep Maria, Xavier, Narcís i Josep Ramon, aviat arribin a l'ordenació presbiteral i esdevinguin per al Poble de Déu uns bons pastors.



DISSENY D'AMOR

Aquest escrit vol manifestar l'agraïment pel «do» del ministeri presbiteral rebut el dia 18 d'abril a la S. E. Catedral del Barcelona. Als meus 37 anys, el primer sorprès pel moment present sóc jo: em trobo davant d'una resposta radical a una crida rebuda fa ara gairebé deu anys. D'ençà que vaig entrar al Seminari, la meva primera experiència ha estat reconèixer que la iniciativa és de Jesucrist i que ell és l'autèntic protagonista. Jo em trobava, i en gran mesura em trobo, davant un misteri d'amor, que em depassa, perquè no es pot abastar en tota la seva grandesa.

Fa 12 anys, una amiga em va convidar a unes catequesis d'adults que feien les Comunitats Neocatecumenals en una parròquia de Barcelona. Aquí es va iniciar, seriosament, el retrobament amb l'Església, després de 18 anys allunyat (des dels vuit anys: 1ª comunió) i sense cap altre contacte. Començava a rebre un nou coneixement de mi mateix, dels altres i del món en general; tot envoltat d'una experiència d'amor gratuït, no interessat, ni per jutjar-me.

De mica en mica em vaig assabentar que la felicitat de tota persona, i en especial de tot creient, es troba en fer la voluntat de Déu. Per mitjà de la Sagrada Escriptura, de la pregària, de la vida comunitària, dels sagraments (en especial l'Eucaristia i la Penitència), i sobretot, de la Gràcia, el Senyor ha anat mostrant-me el seu disseny d'amor: l'estat de vida que volia per a mi.

El prevere és fruit d'una comunitat dinàmica, generosa i evangelitzadora, on es pugui anunciar i fer present el poder que té Jesucrist per transformar la vida de les persones. Aquesta és la meva experiència rebuda a l'interior l'Església i aquesta deu ser la meva resposta en l'exercici del ministeri.

Pere Rovira, pvre.

COMPRENDRE

REVISTA CATALANA DE FILOSOFIA

La Facultat Eclesiàstica de Filosofia de la Universitat Ramon Llull ha volgut responsabilitzar-se de l'edició d'una revista de filosofia en català per tal de continuar dotant-se d'aquelles eines que promoguin i formin la competència de judici de manera lúcida i crítica. El seu títol, "COMPRENDRE", vol fer referència a una actitud fonamental de la intel·ligència humana, a una aspiració legítima que s'aconsegueix amb esforç. Des del conreu de la filosofia pretén ajudar a la comprensió de l'aventura humana, defensant una cultura basada en el nostre caràcter propi i posada al servei de l'home.

En el primer número dels dos que sortiran cada any hi podem trobar un bon exemple del que la revista vol ser. El primer article, "La qüestió de Déu en sant Anselm" és una mostra de com pot entendre's la relació amb els mestres i els clàssics: el text que ens deixà abans de la seva mort el professor Colomer ens ensenya com cal encara acudir a aquells que ens poden ajudar, els clàssics, i, en concret, ens és molt d'ajuda pel que fa al discerniment clar de la relació i el discerniment entre els aspectes teològics i filosòfics. L'article del Dr. Carles Sarrate ens ensenya, tot rellegint algunes pàgines de l'ètica aristotèlica, que els clàssics cal revisitar-los amb un respecte sincer de tal manera que precisament en el respecte pels detalls se'ns mostra la categoria d'un gran pensador i d'un bon lector.

Si aquests dos primers articles són una bona mostra del treball pacient d'anàlisi aclaridora, els dos següents ho són del treball pacient que porta a la síntesi rigorosa. L'article del Dr. Josep Maria Coll aconsegueix com a fruit d'un excel·lent treball sobre Fichte confrontar-lo creativament amb les actuals ètiques discursives i, a la vegada, des d'una sòlida síntesi de pensament, descobrir i valorar les troballes i els punts febles d'ambdues posicions. El darrer text, del Dr. Joan Albert Vicens, confronta dos pensadors del nostre segle, Zubiri i Ortega des de la intuïció que guiava a l'enyorat José Florentino Pino en la seva lliçó inaugural de curs de les Facultats de Teologia i Filosofia. La "ingenuïtat" de què parla l'article ens condueix a allò primer originat des d'on és possible tot discurs i tota filosofia: la carícia dels dits de l'aurora, l'incendi de l'ocàs; l'home situat en un món-cosmos, en la realitat.

La revista ofereix també una secció de crítica de llibres i de notícies de novetats. Les crítiques mantenen també el to acadèmic i crític i pretenen ser un bon instrument d'investigació conjunta i valoració crítica. Esperem que la revista aconsegueixi esdevenir realment una ajuda per a la formació intel·lectual i filosòfica. Caldrà, doncs, anar seguint amb cura aquests seus primers passos.

Dr. Josep Montserrat
Director de la revista Comprendre



Moment de l'acte de presentació de la revista «Comprendre»

LES GERMANES CARMELITES MISSIONERES

La Comunitat de Carmelites Missioneres s'establí en el Seminari de Barcelona l'any 1922. Hem volgut conèixer una mica millor el paper que desenvolupen aquestes religioses que diàriament ens acompanyen amb el seu servei i dedicació. Molt amablement la Gna Dolors, com a Superiora d'aquesta comunitat, ens ha cedit una part del seu temps per explicar-nos els trets que caracteritzen la Congregació fundada pel Pare Palau (1811-1872), beatificat pel Papa Joan Pau II l'any 1988. Actualment són sis les germanes que viuen a la Comunitat del Carrer Diputació, les Germanes Crisanta, Felicitas, Maria del Carme, Adoració, Gràcia i Maria Dolors.

P: Germana, per començar, ens podria dir quin és el carisma que caracteritza la vida religiosa de la Congregació?

G. Dolors: En la forma de viure el seguiment de Jesús, la Carmelita Missionera presenta una existència pròpia, caracteritzada dins de la comunitat de vocacions que és l'Església. Conscients del ric patrimoni rebut del Carmel i amb un camí congregacional llarg de recerca i de reflexió, volem presentar de forma escarida i viva el nucli de la nostra gràcia carismàtica: en l'Església, misteri de comunió, estem cridades a ser signe de comunió.

En l'Església, la carmelita missionera té una funció primordial: ser signe visible, expressió profètica de la comunió amb Déu i amb els germans, que tota l'Església és cridada a viure i a la que tendeix com a la seva meta final. La seva presència i missió dins del Cos Místic de Crist es caracteritza per ser signe autèntic de comunió.

P: De quina manera aquest carisma de comunió influeix en la vida del Seminari?

G. Dolors: Amb la comunicació, acollida i servei.

P: Quin és el tipus d'apostolat que realitzeu arreu del món?

G. Dolors: Es basa en l'educació cristiana, l'assistència en el camp de la salut, l'activitat missionera, l'evangelització en el camp social, la catequesi i la promoció de la vida espiritual, l'ajuda i la col·laboració a les Parròquies.



P: En quin estat es troben les vocacions?

G. Dolors: Avui són escasses a tota Europa però a l'Orient hi ha un nou i abundós floriment.

P: Ens podria explicar molt breument quina dedicació tenen, és a dir, quin tipus de treball realitzen al Seminari?

G. Dolors: El que requereix. La nostra missió al Seminari és la nostra dedicació completa a aquest servei. Tenim les nostres hores d'oració i actes litúrgics propis de tota religiosa.

P: Aleshores, si es dediquen plenament al Seminari, què fan quan nosaltres no hi som durant els mesos d'estiu?

G. Dolors: Des de finals de juny fins al setembre ordenar i preparar les coses per al proper curs: sagristies, capelles, menjadors, roba, etc... El mes d'agost, el dediquem a fer Exercicis Espirituals i visitar els nostres familiars.

P: Germana, i amb els nostres superiors, quin tipus de comunicació s'estableix?

G. Dolors: Molt respectuosa i normal. Entre tots formem un equip d'Església al servei de la formació sacerdotal dels futurs pastors de la diòcesi.

P: Quins aspectes del carisma Carmelità li agradaria que quedessin reflectits en els preveres diocesans?

G. Dolors: L'oració, el servei, l'entrega generosa, senzilla i humil. I un coneixement profund de la vida religiosa.

P: I en quant als aspectes que podrien ajudar als futurs preveres?

G. Dolors: Una vida espiritual cimentada en l'oració, formació madura i humana.

P: Ja per acabar, ens agradaria que ens digués què és el que espera d'un sacerdot jove i de nosaltres, futurs preveres, si Déu així ho vol, de l'Església de Barcelona?

G. Dolors: Ens agradaria que respongueu amb fidelitat la crida, l'enamorament de la vostra vocació i que la visqueu amb goig, que estigueu oberts als signes dels temps.

Gràcies germana per havernos concedit aquest moment. Ha estat un goig, i li desitgem moltes benediccions. Ja sé que ho feu, però si us plau, no deixeu d'encomanar-nos. Fins aviat, i adéu-siau!

Fèlix Romo,
Juan José Arbolí i Joan Obach,
Introductori.

UN FUTUR... DEL SEGLE XVII

Qui diu que la història és tan sols aigua passada? Poques hores després, sense poder agafar el son i amb l'emoció encara viva, constato que això no és sempre així, que el que va esdevenir-se en un home fa tres segles pot parlar-nos amb més claredat i força que molts contemporanis nostres...

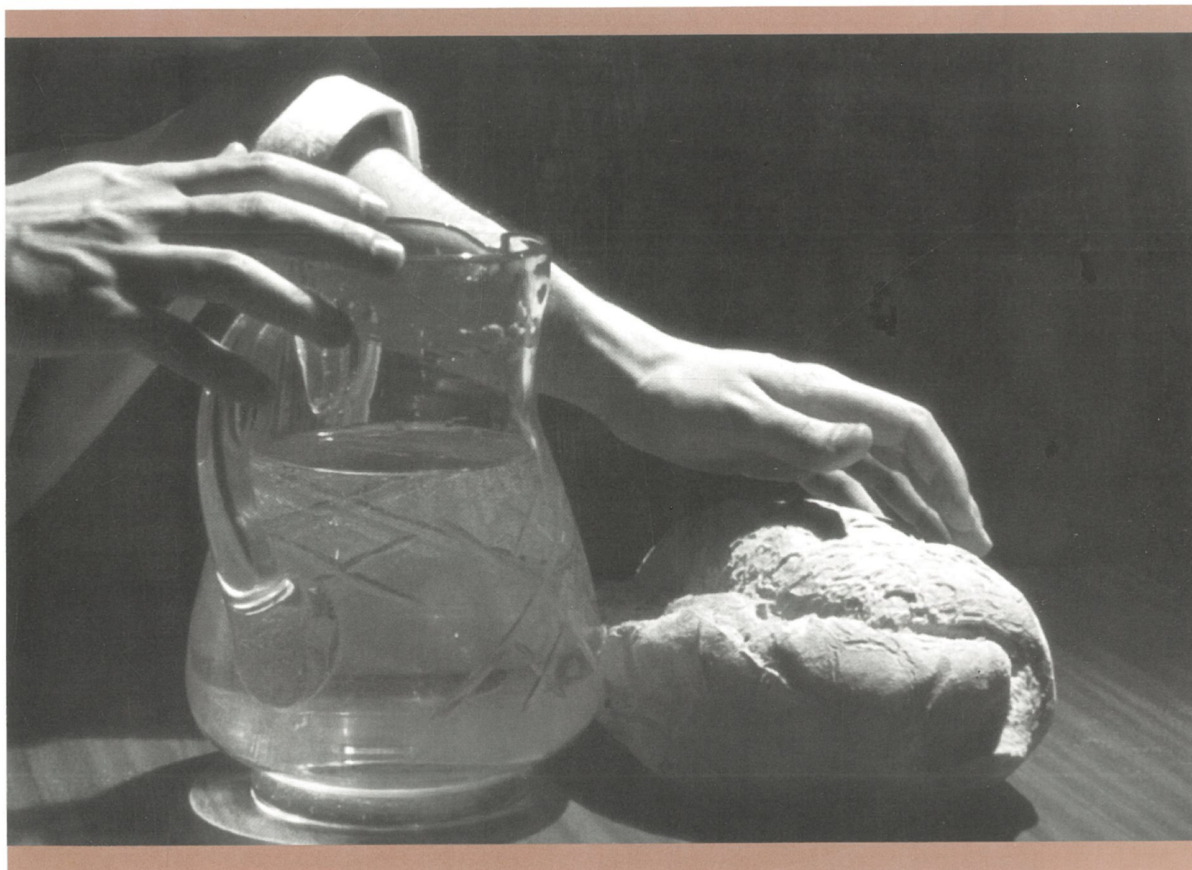
M'estic referint a la representació del Drama Sacre "El doctor pa i aigua" que a l'entorn de la celebració de Sant Josep Oriol, el 23 de març, vam oferir més de 120 actors a la Parròquia de Santa Maria del Pi, i en el que vam participar 4 seminaristes.

El nombrós públic de la representació d'enguany –el tercer any consecutiu— va poder endinsar-se en la història d'aquest sant tant barceloní, Sant Josep Oriol, a través dels dos relators de la causa de beatificació, que anaven donant peu a diferents episodis de la seva vida.

Tot hi ajudava... el marc incomparablement bell de la Basílica gòtica en la que el sant va exercir el seu ministeri, la riquesa i majestuositat dels vestuaris litúrgics i civils propis del s XVII que contrastaven amb un home pobre i humil, el text, un entrecreuat de diàlegs, poemes i narracions, i la música que comptava amb obres inèdites del mestre de capella del Pi contemporani del Sant. Més de dues hores de representació a l'entorn de la figura de Sant Josep Oriol, el "doctor pa i aigua", "el sant del Pi".

Però si hi ha una cosa que enguany m'ha colpit especialment és que tot això, més enllà de l'aspecte estètic –molt apreciat i valorat— no ha deixat igual la crida de Déu que em va encaminar al sacerdoci.

Resten a la meva memòria moltes escenes del retaule. Veient la minúscula figura de Sant Josep



Oriol caminant cap a l'altar en la fosca de la gran nau, pregant de nit davant la imatge del Sant Crist de la seva mare, allargant la mà als pobres malvestits que li reclamaven l'última moneda de la seva paga o la salut per les seves xacres, vas fent teva la veritat que la vida ministerial és una vida de servei, de no escatimar el teu temps i els teus diners quan hi ha un germà que pateix, d'estar molt a prop dels homes i dones del carrer que reclamen un bocí d'esperança per a viure amb dignitat; una esperança que tu «portes en vasos de terrissa».

No és possible representar el personatge del sant i quedar indiferent. Ja no m'és possible demanar el ministeri per una raó que no respongui a aquesta actitud radical de servei, o demanar-lo aspirant a vés a saber quins privilegis d'estat... La figura del Sant ha deixat empremta en el camí de la meva vocació. I demano a Déu que sigui ben fonda.

Tant de bo la meva vida parlés tan clarament de Déu com ens ha parlat la seva; tant de bo sàpiga lligar el servei a Déu i als germans amb la mateixa naturalitat i simplicitat amb que ell ho va fer; tant de bo aquest testimoni del s XVII esdevingui llavor del meu ministeri al tombant del tercer mil·lenni.

Josep Torrente
4t de teologia

Caminar... és una experiència vital, una paràbola de l'existència

